Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 18. Warszawa, dnia 30 czerwca 1936 r. Rok XIX.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I. ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

II. OKÓLNIK Nr. 52.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 46 — 47.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 138 — 146.

III. INNE WYDAWNICTWA.

C. BIBLJOGRAFJA.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

A.

I. Rozporządzenia i Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

124.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 26 czerwca 1936 r.

o utworzeniu Wydziału Śledczego w Krzemieńcu w powiecie krzemienieckim, województwie wołyńskiem.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 kwietnia 1930 r. o wydziałach i urzędach śledczych (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 254) zarządzam co następuje:

§ 1.

Przy komendzie powiatowej Policji Państwowej w Krzemieńcu w powiecie krzemienieckim, województwie wołyńskiem tworzy się Wydział Śledczy.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 30 czerwca 1936 r.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

125.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 26 czerwca 1936 r.

o skasowaniu Wydziału Śledczego w Dubnie w powiecie dubieńskim, województwie wołyńskiem.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 kwietnia 1930 r. o wydziałach i urzędach śledczych (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 254) zarządzam co następuje:

§ 1.

Kasuje się Wydział Śledczy przy komendzie powiatowej Policji Państwowej w Dubnie w powiecie dubieńskim, województwie wołyńskiem.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 30 czerwca 1936 r.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

126.

OKÓLNIK Nr. 52

z dnia 24 czerwca 1936 r.

o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne.

(Nr. SG 2-1-5).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) oraz do Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Ustawa z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204) wymaga — dla jej wprowadzenia w życie—przepisów wykonawczych, które częściowo wydane być mają przez Ministra Spraw Wewnętrznych częściowo zaś przez P. P. Wojewodów.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Komunikacji, które — stosownie do art. 16 ustawy — określić ma sposób wymiaru i poboru świadczeń w naturze, ogłoszone będzie w dniach najbliższych w Dzienniku Ustaw.

Rozporządzenia, które w swoim zakresie działania wydać mają P. P. Wojewodowie, przewiduje art. 8 oraz ustęp 4 art. 3 ustawy. Poza tem—w myśl ustępu 2 art. 2 ustawy—P. P. Wojewodowie powołani są do orzekania, po uprzedniem zasięgnięciu opinji właściwej izby rolniczej, czy wykonanie robót w zakresie meljoracyj wodnych uzasadnione jest interesem publicznym.

Celem ułatwienia i ujednostajnienia sposobu wykonania powyższych zadań przez P. P. Wojewodów, jak również celem ułatwienia wykonania ustawy o świadczenich w naturze przez związki samorządowe, udzielam—w porozumieniu z Panami Ministrami: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Komunikacji—poniższych wskazówek i wyjaśnień.

Najistotniejszem z pośród zadań, jakie dla stworzenia podstaw wymiaru świadczeń w naturze nakłada ustawa na P. P. Wojewodów, jest niewątpliwie wydanie rozporządzenia, przewidzianego w art. 8.

W rozporządzeniu tem mają być określone:

1) najwyższe dopuszczalne granice obciążenia świadczeniami w naturze na wszystkie cele łącznie, dozwolone w myśl przepisów ustawy, w stosunku do podstawy wymiaru;

2) okresy czasu pilnych robót polnych i leśnych, w których posiadacze gospodarstw polnych i leśnych — z uwzględnieniem warunków miejscowych i typów gospodarstw — nie

mogą być obciążeni obowiązkiem świadczeń w naturze;

3) najdalsza dopuszczalną odległość miejsca robót od przedmiotu podatkowego, uzasadniającego obowiązek świadczeń;

4) wartość dniówki robocizny zaprzęgowej, wyrażona w dniówkach robocizny pieszej;

5) najwyższa dopuszczalna stawka równowartości pieniężnej za 1 dzień robocizny pieszej.

Z powyższej dyspozycji ustawy co do treści rozporządzenia wynika, że od należytego ujęcia tego rozporządzenia, które przewidywać może różne normy dla poszczególnych części województwa, zależy w wysokim stopniu zgodne z duchem ustawy i z interesem mieszkańców wykorzystanie świadczeń w naturze na obszarze województwa. Dlatego też koniecznem jest ze strony P. P. Wojewodów bardzo wnikliwe ustosunkowanie się do uprawnień, jakie im daje art. 8 ustawy i gruntowne rozważenie opinij właściwych rad powiatowych, których zasięgnięcie przewiduje ustawa. Najważniejszem, a zarazem najtrudniejszem, będzie właściwe określenie najwyższych dopuszczalnych granic obciążenia świadczeniami w naturze, o czem mowa wyżej w p. 1. W związku z tem zaznaczam, że maksymalny wymiar świadczeń w naturze powinien być dostosowany z jednej strony do potrzeb ludności w dziedzinie budowy i utrzymania dróg, prac meljoracyjnych, budowy budynków gminnych i gromadzkich oraz zagospodarowania i zalesienia nieużytków, z drugiej zaś strony—do możliwości świadczeń tejże ludności, tak, ażeby świadczenia w naturze nie przybierały cech nadmiernego obciążenia, w szczególności np. aby nie stały one na przeszkodzie zarobkom ubocznym ludności wiejskiej przy robotach inwestycyjnych, wykonywanych na terenach objętych pracami, przeprowadzanemi przy pomocy świadczeń w naturze. Nadto przy ustalaniu wysokości świadczeń w naturze na cele drogowe, które naogół stanowić będą przeważną część ogólnego obciążenia świadczeniami w naturze, powinna być brana pod uwagę również wysokość obowiązujących na danym obszarze opłat drogowych.

Poza tem zwracam uwagę P. P. Wojewodów na przepisy art. 4 i 12 ustawy, z których wynika, że do robót meljoracyjnych można pociągnąć tylko mieszkańców tych gromad, które z wykonywanych albo konserwowanych urządzeń odnoszą albo odniosą korzyści lub udogodnienia gospodarcze, przyczem przy wykonywaniu meljoracyj w związku ze scalaniem gruntów koło zainteresowanych osób — poza wykonaniem odpływów i dopływów — zacieśnia się nawet do uczestników scalenia, a do robót przy wznoszeniu budynków szkolnych można pociągnąć tylko tych, których przedmioty, uzasadniające obowiązek świadczeń, znajdują się w obwodzie szkolnym, jaki mają obsłużyć wznoszone budynki.

Z powyższego zróżniczkowania możności obciążenia świadczeniami w naturze wynika, że nawet na obszarze jednej gminy poszczególne gromady albo poszczególne grupy osób (uczestnicy scalenia lub też osoby, posiadające objekty podatkowe w danym obwodzie szkolnym), mogą być w różnym stopniu obciążone świadczeniami w naturze. Jeżeli bowiem na terenie danej gromady w gminie podejmuje się np. prace meljoracyjne, to niewątpliwie rozmiar świadczeń w naturze w tej gromadzie będzie większy, aniżeli w innych gromadach, gdyż charakter prac meljoracyjnych jest tego rodzaju, że zmierzają one do doraźnej poprawy stosunków gospodarczych w danej miejscowości i warunkiem racjonalnego ich wykonania jest prawie bez wyjątku konieczność wykończenia ich w całości w pewnym krótkim okresie czasu — paru lat. Przeciw rozkładaniu robót meljoracyjnych na długie okresy czasu przemawia jeszcze i ta okoliczność, że wówczas w nieproporcjonalnym stosunku do wartości świadczeń w naturze stałyby inne koszty, związane z temi robotami i w szczególności koszty samego tylko kierownictwa technicznego, dostarczonego przez Państwo, przewyższyłyby niejednokrotnie wartość wykonanej robocizny.

Podobnie rzecz się przedstawia w odniesieniu do świadczeń w naturze celem wznoszenia budynków szkolnych w gminie, do których to świadczeń — jak to wyżej nadmieniono — pociągnięte być mogą tylko osoby zainteresowane, przyczem roboty odnośne wymagają również szybkiego tempa w wykonaniu.

Przytoczone uwagi—w zestawieniu z przepisem ustawy, iż świadczenia w naturze na wszystkie cele łącznie, w ustawie przewidziane, mieścić się mają w granicach maksymalnego obciążenia, określonego w rozporządzeniach P. P. Wojewodów — prowadzą do wniosku, że w rozporządzeniach tych nie zawsze będzie możliwem ustalenie dla całego województwa lub dla poszczególnych jego części jednej ogólnej normy najwyższego dopuszczalnego obciążenia świadczeniami w naturze, ale że obok normy dla świadczeń, obciążających ogół mieszkańców gminy, przewidzieć trzeba będzie niejednokrotnie normą wyższą dla tych gromad lub grupy osób, które zainteresowane są w wykonaniu meljoracyj lub wznoszeniu budynków szkolnych.

Przykład wymiaru świadczeń w naturze, dołączony do niniejszego okólnika, ilustruje powyższe zagadnienie, przyczem w przykładzie tym specjalnie wyższą normę przewidziano tylko dla świadczeń na roboty meljoracyjne.

Jeżeli chodzi następnie o rozporządzenie P. P. Wojewodów, którem w myśl ustępu 4 art. 3 ustawy — miasta, niewydzielone z powiatowych związków samorządowych, mogą być wyłączane z pod obowiązku świadczeń w naturze, to zaznaczyć należy, że użytek z tego przepisu powinien być robiony w odniesieniu do takich miast, w których — ze względu na ich rozwój i charakter gospodarczy—świadczenia te trudno byłoby uzyskać w postaci naturalnej i trzebaby je w przeważnej części zastąpić świadczeniami pieniężnemi.

W tem miejscu zwracam uwagę, że należy wogóle dążyć do tego, aby świadczenia w naturze nie traciły swego charakteru, wynikającego z ustawy i zawartego w samej jej nazwie i ażeby nie były zbyt pochopnie zamieniane na świadczenia pieniężne.

Wreszcie — w związku z przepisem ustępu 2 art. 2 ustawy — wyjaśniam, że za posiadające charakter publiczny powinny być uznawane następujące roboty meljoracyjne:

a) przeprowadzone lub przeprowadzane na podstawie ustaw krajowych w b. zaborze austrjackim i ustaw sejmików prowincjonalnych w b. zaborze pruskim, ustawy z dnia 29.IV.1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 39, poz. 384), ustawy z dnia 26.X 1921 r. (Dz U. R. P. Nr. 91, poz. 671), i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 320),

b) wszelkie zbiorowe meljoracje, wykonane lub wykonywane na podstawie pozwoleń władzy wodnej,

c) wszelkie zbiorowe urządzenia, służące do zaopatrzenia w wodę osiedli.

W związku z wprowadzeniem w życie ustawy o świadczeniach w naturze zaznaczam w końcu, że wykonanie robót przy pomocy tych świadczeń nie może wywoływać powiększenia wydatków na administrację ogólną w gminach, co oczywiście nie zaprzecza konieczności zapewnienia tym robotom niezbędnego dozoru fachowego. Dozór zaś taki jest niezbędny zarówno ze strony wydziału powiatowego, jeśli chodzi o należyte rozplanowanie robót w gminach, jak i ze strony samych gmin przy wykonywaniu poszczególnych robót. Obowiązek dostarczania przez wydział powiatowy kierownictwa technicznego, gdy obowiązek świadczeń w naturze nałoży rada powiatowa, przewidziany jest w samej ustawie; niewątpliwie jednak takie kierownictwo techniczne ze strony wydziału powiatowego również w odniesieniu do robót, podejmowanych przez gminy, jest bardzo pożądane i mieć może duże znaczenie dla właściwego wykorzystania szarwarku w gminach. Poza tem wydziały powiatowe powinny się również troszczyć o odpowiednie zorganizowanie w gminach dozoru nad wykonywaniem poszczególnych robót i o dobór oraz kształcenie odpowiednich dozorców przy tych robotach.

W niektórych powiatach sprawa nadzoru wydziału powiatowego nad wykonywaniem szarwarku zorganizowana była w ten sposób, że nadzór ten powierzany był technikowi, który sprawdzał albo nawet projektował plany robót, podejmowane w gminach i śledził później sposób ich wykonania; dawało to gminom naogół duże korzyści i oszczędności w wykonaniu robót. Byłoby pożądanem, aby wydziały powiatowe — w miarę posiadanych środków — praktykę taką stosowały przy wykonywaniu szarwarku na podstawie nowej ustawy.

Jeśli zaś chodzi o dozorców w gminach dla poszczególnych robót szarwarkowych, to mogą nimi być doświadczeni z pośród obowiązanych do świadczeń lub też sołtysi, a zadaniem ich jest odpowiedni rozdział pracy pomiędzy robotników, udzielanie wskazówek przy wykonywaniu roboty i dopilnowanie samego wykonania. Dla zyskania dostatecznego kontygentu takich dozorców pożądanem byłoby organizowanie — w sposób jak najmniej kosztowny — kursów kształcących dla nich oraz pouczenie ich przy sposobności kontrolowania przez technika wydziału powiatowego wykonywanych robót szarwarkowych.

W myśl powyższych wskazówek i wyjaśnień zechcą P. P. Wojewodowie wydać dalsze stosowne zarządzenia. Zarazem proszę P. P. Wojewodów o przedstawienie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych po 1 egzemplarzu rozporządzenia, które Panowie wydali lub wydadzą na podstawie art. 8 ustawy.

Okólnik niniejszy uchyla następujące zarządzenia: okólnik Nr. 128 z dnia 2 marca 1928 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 182, poz. 8), okólnik Nr. 77 z dnia 10 maja 1928 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 183, poz. 10) i okólnik Nr. 171 z dnia 18 września 1928 r. (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 183, poz. 11).

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

Załącznik do okólnika Nr. 52.

Przykład wymiaru świadczeń w naturze, przeprowadzony w gminie wiejskiej w myśl ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27 poz. 204).

I. Przyjęte założenie.

Gmina X składa się 8 gromad, oznaczonych kolejno liczbami od „1" do „8".

Gromady: „1", „2", „3", „4" należą do obwodu szkolnego „A".

Gromady: „5", „6", „7" i „8" należą do obwodu szkolnego „B".

We wsi „5", należącej do gromady „5", jest przeprowadzane scalenie gruntów.

Wysokość podatków, płaconych w gminie, stanowiących podstawę wymiaru świadczeń, podano w załączonym wykazie Nr. 1.

Rozporządzenie wojewody, wydane na podstawie art. 8 ustawy, między innemi ustaliło:

a) najwyższe dopuszczalne granice obciążenia świadczeniami w naturze na wszystkie cele, przewidziane ustawą, nie może przekraczać 50% podatków, wymienionych w art. 3 ust. (1) i (2) ustawy.

b) w wyjątkowych przypadkach gromady wiejskie, przeprowadzające meljoracje wodne, mogą być obciążane do 200% podatków, stanowiących podstawę wymiaru,

c) wartość dniówki robocizny zaprzęgowej przy zaprzęgu jednokonnym równa się 3 dniówkom robocizny pieszej, zaś przy zaprzęgu parokonnym 5 dniówkom robocizny pieszej,

d) najwyższa dopuszczalna stawka równowartości pieniężnej za jeden dzień robocizny pieszej wynosi 2.50 zł.

Rada gminna uchwaliła zgodnie z art. 9 ustawy równowartość pieniężną za jeden dzień robocizny pieszej, równą 2 zł. (mniejszą od 2.50 zł.).

Do zarządu gminnego wpłynęły następujące zapotrzebowania na świadczenia w naturze na cele, przewidziane ustawą:

1. Rada powiatowa uchwaliła obciążyć gminę X dostarczeniem świadczeń na utrzymanie dróg powiatowych w łącznej sumie 2.000 zł.

2. Organa, przeprowadzające scalenia gruntów, zapotrzebowały na wykonanie robót meljoracyjnych, związanych ze scaleniem wsi „5", następujących świadczeń:

a) od uczestników scalenia wsi „5" na sumę 3.000 zł. oraz

b) od gromady „4" w celu wykonania odpływu na sumę 7 000 zł.

3. Rady gromadzkie zgłosiły wnioski o obciążenie świadczeniami:

a) w gromadzie „7" na utrzymanie rowów — 300 zł.

b) w gromadzie „8" na wykonanie meljoracyj wodnych 2.300 zł.

4. Zarząd gminny zapotrzebował świadczeń:

a) na budowę szkoły w obwodzie szkolnym „A" — 2.000 zł.

b) na utrzymanie dróg gminnych — 1500 zł.

5. *Rada gminna uchwaliła* obciążenie następującemi świadczeniami:

a) 300 zł. na utrzymanie rowów w gromadzie „7",

b) 2.300 zł. na wykonanie meljoracyj wodnych w gromadzie „8" przytem — mając na uwadze, że z wykonania tych robót odniesie korzyści również i gromada „7" — rada gminna postanowiła obciążyć gromadę „8" dostarczeniem świadczeń na sumę 2.000 zł., a gromadę „7" na sumę 300 zł.,

c) 2.000 zł. na budowę szkoły w obwodzie szkolnym „A",

d) 1.500 zł. na utrzymanie dróg gminnych; budowy dróg gmina w tym roku nie prowadzi.

II. Plan świadczeń.

W ramach zakreślonych ustawą oraz rozporządzeniem wojewody (art. 8 ust. (1) pkt. 1), zarząd gminny ustala w złotych najwyższe dopuszczalne obciążenie świadczeniami, możliwe do wprowadzenia w gminie, w poszczególnych gromadach oraz w gospodarstwach, objętych scaleniem.

Zestawienie najwyższych dopuszczalnych obciążeń podano w załączonym wykazie Nr. 2.

Należy sprawdzić, czy zgłoszone zapotrzebowania mieszczą się w granicach najwyższych dopuszczalnych obciążeń.

1. Obciążenia świadczeniami, uchwalone przez radę powiatową nie mogą przekraczać 25% najwyższego dopuszczalnego obciążenia, możliwego do wprowadzenia w gminie (art. 13 ust. (1) ustawy). Najwyższe dopuszczalne obciążenie wynosi dla gminy X—9 625 zł. (z wykazu Nr. 2), 25% powyższej sumy równa się ca 2.400 zł., zapotrzebowanie wydziału powiatowego, wynoszące 2.000 zł., jest więc możliwe do wprowadzenia.

2. Organa, przeprowadzające scalenie gruntów, zapotrzebowały dostarczenia świadczeń na wykonywanie robót meljoracyjnych od uczestników scalenia w gromadzie „5" na sumę 3 000 zł. oraz od gromady „4" na sumę 700 zł. Najwyższe dopuszczalne obciążenie dla obszaru scalenia w gromadzie „5" wynosi 700 zł., przy wykonywaniu jednak robót meljoracyjnych może być zwiększona do 2.800 zł. (wykaz Nr. 2). Ponieważ zgłoszone zapotrzebowanie przekracza tę normę musi więc być zredukowane do 2 800 zł. Zapotrzebowanie świadczeń od gromady „4" może być uwzględnione, ponieważ dopuszczalne obciążenie świadczeniami dla tej gromady wynosi 1.375 zł.

3. Zapotrzebowanie świadczeń w gminie:

a) obciążenie gromady „7" obowiązkiem dostarczenia świadczeń w sumie 300 zł. na utrzymanie istniejących urządzeń meljoracyjnych oraz w sumie 300 zł. na wykonanie meljoracji na gruntach gromady „8" może być wprowadzone, ponieważ gromada „7" jest w stanie dostarczyć świadczeń na sumę 1.100 zł.;

b) obciążenie gromady „8" obowiązkiem dostarczenia świadczeń na sumę 2000 zł. na wykonanie meljoracyj wodnych może być wprowadzone, ponieważ najwyższe dopuszczalne obciążenie, przewidziane dla wykonywania robót meljoracyjnych w tej gromadzie wynosi 2600 zł.

c) Zapotrzebowanie świadczeń w sumie 2.000 zł. na budowę szkoły w obwodzie szkolnym „A".

Do dostarczenia świadczeń na budowę szkoły mogą być pociągnięte tylko te gromady, które należą do obwodu szkolnego „A", a mianowicie: „1", „2", „3" i „4" (art. 4 ust. 1 ustawy). Łączna suma świadczeń którą mogą dostarczyć wymienione gromady wynosi 5 375 zł. (wykaz Nr. 2).

Na gruntach gromady „4" przeprowadzone są meljoracje. Aby więc zgłoszone zapotrzebowania mogły być w pełni uwzględnione, suma świadczeń, przewidzianych na meljoracje oraz budowę szkoły, musi być mniejsza lub równa 5.375 zł.

700 zł. + 2.000 zł. = 2.700 zł. jest mniejsza niż 5.375 zł., uwzględnienie więc świadczeń na budowę szkoły jest możliwe.

d) Zapotrzebowanie świadczeń na utrzymanie dróg gminnych w sumie 1 500 zł.

Do budowy i utrzymania dróg mogą być pociągnięte wszystkie gromady, oprócz posiadaczy gospodarstw, na gruntach których przeprowadzane są roboty związane ze scaleniem oraz tych gromad, dla których w związku z wykonaniem robót meljoracyjnych przewiduje się wyznaczenie obciążeń, według normy, ustalonej w pkt. b. rozporządzenie wojewody. (Przyjmuje się przytem założenie, że zarząd gminny w ten sposób rozdzieli świadczenia między poszczególne osoby, że warunki zastrzeżone art. 8 ust. (1) pkt. 3 ustawy, zostaną uwzględnione).

Należy sprawdzić, czy zgłoszone zapotrzebowanie mieści się w granicach najwyższych dopuszczalnych obciążeń. Łączna suma świadczeń, możliwych do wprowadzenia w gminie, — po pominięciu obszaru scalenia gromady „5" (w rubr. 1: „uczestnicy scalenia"), na terenie którego przeprowadzane są meljoracje związane ze scaleniem (art. 4 ust. (2) ustawy), oraz gromady „8", obciążonej według norm, przewidzianych dla robót meljoracyjnych, — wynosi 8.275 zł. Łączna suma zapotrzebowań na świadczenia wynosi:

budowa i utrzymanie dróg powiatowych	2.000 zł.
budowa szkoły w obwodzie szkolnym „A"	2.000 „
roboty meljoracyjne w gromadzie „4"	700 „
„ „ „ „7"	600 „
Razem	5.300 zł.

8.275 zł. — 5.300 = 2.975 zł. jest większe od 1.500 zł. Zgłoszone więc zapotrzebowania na świadczenia w związku z utrzymaniem dróg gminnych mieszczą się w granicach dopuszczalnych obciążeń i mogą być wprowadzone.

Gdyby było odwrotnie, wówczas albo rada gminna musiałaby zmniejszyć zapotrzebowania, albo wydział powiatowy musiałby rozstrzygnąć, które z robót mają być prowadzone (art. 13 ust. (2) ustawy).

III. Rozdział świadczeń.

1. *Meljoracje wodne oraz utrzymanie urządzeń meljoracyjnych.*

W związku z wykonywaniem robót meljoracyjnych gromady wiejskie zostały obciążone świadczeniami w następującej wysokości:

gromada „4" — 700 zł. obszar scalenia w gromadzie „5" — 2.800 zł., gromada „7" — 600 zł., oraz gromada „8" — 2.000 zł.

2. *Budynki gminne i gromadzkie.*

Uchwalone przez radę gminy 2.000 zł. na budowę szkoły w obwodzie szkolnym „A" należy rozdzielić między gromady, należące do obwodu szkolnego „A": „1", „2", „3" i „4" (art. 4 ustawy). Świadczenia te należy rozdzielić proporcjonalnie do wartości podanych w rubryce 7 wykazu Nr. 3 i odnoszących się do gromad: „1", „2", „3" i „4". Wartości świadczeń, przypadających w związku z budową szkoły na poszczególne gromady, wynoszą:

$$\text{gromada „1"} = \frac{1400 \times 2000}{1400+1300+1300+675} = 602 \text{ zł.}$$

$$\text{gromada „2"} = \frac{1300 \times 2000}{1400+1300+1300+675} = 559 \text{ zł.}$$

$$\text{gromada „3"} = \frac{1300 \times 2000}{1400+1300+1300+675} = 559 \text{ zł.}$$

$$\text{gromada „4"} = \frac{675 \times 2000}{1400+1300+1300+675} = 280 \text{ zł.}$$

3. *Budowa i utrzymanie dróg samorządowych (zagospodarowanie i zalesianie nieużytków gminnych i gromadzkich.*

Na utrzymanie dróg gminnych i powiatowych są przewidziane świadczenia w sumie 3.500 zł.; należy je rozłożyć między poszczególne gromady proporcjonalnie do wartości, podanych w rubryce 9 wykazu Nr. 3. Obciążenia przypadające z tego tytułu na poszczególne gromady, wyniosą:

gromada „1"

$$= \frac{798 \times 3500}{798+741+741+395+400+1400+500} = 562 \text{ zł.},$$

gromada „2" = obliczenie analogiczne = 521 zł.,
gromada „3" = „ „ = 521 zł.,
gromada „4" = „ „ = 278 zł.,
część nie objęta scaleniem gromady „5" = = obliczenie analogiczne = 282 zł.,
gromada „6" = „ „ = 983 zł.,
gromada „7" = „ „ = 352 zł.

W rubryce 10 wykazu Nr. 3 podano zestawienie świadczeń, przypadających na poszczególne gromady w związku z utrzymaniem dróg, a w rubryce 11 zestawienie świadczeń, przypadających na poszczególne gromady oraz obszar scalenia w związku z przeprowadzonemi na terenie gminy robotami.

IV. Wymiar świadczeń.

Dzieląc wartości pieniężne świadczeń, przypadające na poszczególne gromady (ewentualnie obszar scalenia), przez sumy podatków, stanowiące podstawę do wymiaru świadczeń, otrzymuje się ilorazy, miarodajne do obliczania ilości świadczeń, przypadających na poszczególne osoby w gromadach. Obliczone w ten sposób ilorazy podano w rubryce 12 wykazu Nr. 3.

Przykład obliczenia świadczeń.

Gospodarstwo rolne w gromadzie „6" opłaca 150 zł. podatku, stanowiącego podstawę wymiaru świadczeń. Dla obliczenia ilości robocizny, przypadającej na to gospodarstwo, należy sumę podatku pomnożyć przez odpowiedni iloraz (z wykazu Nr. 3); 150×0.35=52 zł.=równowartości pieniężnej, przypadającej na płatnika robocizny. Dzieląc otrzymany rezultat przez równowartość pieniężną za jeden dzień robocizny pieszej, otrzymuje się ilość robocizny, wyrażoną w dniówkach pieszych, przypadającą na to gospodarstwo: $52 \text{ zł.} : \frac{2 \text{ zł.}}{\text{dn.}} = 26$ dniówek pieszych, albo 9 dniówek (52 : 2×3) jednokonnych lub wreszcie 5 dniówek (52 : 2×5) parokonnych.

G M I N A „X" **Wykaz 1.**

Zestawienie podatków płaconych w gminie i stanowiących podstawę do wymiaru świadczeń w naturze.

L. p. gromady		Zasadniczy podatek gruntowy zł.	Świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne zł.	Państwowy podatek od nieruchomości zł.	Suma podatków (Art. 3 ust. (1) i (2) zł.
1.		2.	3.	4.	5.
1		2.800	—	—	2.800
2		2.100	300	200	2.600
3		2.600	—		2.600
4		2.750	—		2.750
5	uczestnicy scalenia	1.400	—	—	1.400
	pozostali	800	—	—	800
6		2.800	—	—	2.800
7		1.400	500	300	2.200
8		1.200	100	—	1.300
Razem .		17.850	900	500	19.250

G M I N A „X" **Wykaz 2.**

Zestawienie najwyższych dopuszczalnych obciążeń świadczeniami, możliwych do wprowadzenia w gminie, w poszczeg. gromadach oraz na gruntach objętych scaleniem.

L. p. gromady		Suma podatków art. 3 ust (1) i (2) zł.	Norma najwyższych dopuszczalnych granic obciążenia %	Norma najwyższych dopuszczalnych granic obciążenia przy meljoracjach %	Najwyższe dopuszczalne obciążenie zł.	Najwyższe dopuszczalne obciążenie przy meljoracjach zł.
1		2	3	4	5	6
1		2.800	50	200	1.400	5.600
2		2.600	50	200	1.300	5.200
3		2.600	50	200	1.300	5.200
4		2.750	50	200	1.375	5.500
5	uczestnicy scalenia	1.400	50	200	700	2.800
	pozostali	800	50	200	400	1.600
6		2.800	50	200	1.400	5.600
7		2.200	50	200	1.100	4.400
8		1.300	50	200	650	2.600
Razem .		19.250	—	—	9.625	38.500

GMINA „X“

Wykaz Nr. 3.

Zestawienie świadczeń w naturze, wyznaczonych w gminie i poszczególnych gromadach oraz na gruntach objętych scaleniem.

L. p. gromady		Obwód szkolny	Suma podatków § 3 ust. (1) i (2)	Najwyższe dopuszczalne obciążenie	Najwyższe dopuszczalne obciążenie przy meljoracjach	Świadczenia wyznaczone na meljoracje	Pozostało do wykorzystania świadczeń rubr. (4—6)	Świadczenia wyznaczone na budowę szkoły	Pozostało do wykorzystania świadczeń rubr. (4—(6+8)	Świadczenia wyznaczone na budowę dróg	Razem wyznaczone świadczenia rubr. (6+8+10)	Iloraz właściwy dla wymiaru świadczeń rubr. (11 : 3)
			zł.	zł.	zł.	zł.	zł.	zł.	zł.	zł	zł.	zł.
1		2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1		A.	2.800	1.400	5.600	—	1.400	602	798	562	1.164	0.42
2			2.600	1.300	5.200	—	1.300	559	741	521	1.080	0.42
3			2.600	1.300	5.200	—	1.300	559	741	521	1.080	0.42
4			2.750	1.375	5.500	700	675	280	395	278	1.258	0.46
5	uczestnicy scalenia	B.	1.400	700	2.800	2.800	—	—	—	—	2.800	2.00
	pozostali		800	400	1.600	—	400	—	400	282	282	0.35
6			2.800	1.400	5.600	—	1.400	—	1.400	984	984	0.35
7			2.200	1.100	4.400	600	500	—	500	352	952	0.43
8			1.300	650	2.600	2.000	—	—	—	—	2.000	1.54
Razem . .			19.250	9.625	38.500	6.100	7.975	2.000	4.975	3.500	11.600	—

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

127.

DECYZJA.

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 534) udzielam „Jungdeutsche Partei für Polen" (Bielsko, ul. Celna 2) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki w postaci splotu liści dębowych, na których tle umieszczony jest młot; na temże tle może być także umieszczona tarcza z inicjałami organizacji „J. D. P.".

Odznaka może być używana:

1) jako odznaka organizacji na szyldach, papierach i legitymacjach;

2) na pieczęciach z nazwą organizacji;

3) jako odznaka członkowska do noszenia przez wszystkich członków organizacji w klapie ubrania.

Za odznaki członkowskie Zarząd organizacji pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów nie więcej jednak niż 50 gr.

Wydawanie odznaki Jungdeutsche Partei für Polen osobom, nie będącym jej członkami, jest zakazane.

Natomiast odmawiam Jungdeutsche Partei für Polen ustanowienia i używania munduru, wymienionego w podaniu organizacji z dnia 19.XII.1935 r.

Decyzja niniejsza, jako pozostawiona swobodnej ocenie władzy, nie wymaga uzasadnienia zgodnie z art. 75 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.III.1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

(Warszawa, dn. 5 maja 1936 r. Nr. AP. 3-49).

Za MINISTRA
(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

128.

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 czerwca 1936 r.

o dodatkowem wynagrodzeniu urzędników państwowych, płatnem z funduszów związków samorządowych.

(Nr. SS. 40-32-14)

Do

P. P. Wojewodów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów Miast (wszystkich).

W związku z zapytaniami Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

1) uchwały Rady Ministrów z dn. 23.XI. i 19.XII.1935 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 9, poz. 48 z 1936 r.) dotyczą tych dodatkowych wynagrodzeń z funduszów związków samorządowych, które wypłacane są urzędnikom państwowym za czynności służbowo zlecone im przez władze, jak np. dodatkowe wynagrodzenia, wypłacane kierownikom Powiatowych Zarządów Drogowych z funduszów powiatowych związków samorządowych, dodatkowe wynagrodzenia wypłacane urzędnikom państwowym Urzędów Wojewódzkich z funduszów Wydziałów Wojewódzkich, o ile wynagrodzenia te wypłacane są za czynności służbowo zlecone przez Pana Wojewodę i t. p.

Nie podpadają natomiast pod cytowane wyżej uchwały Rady Ministrów te dodatkowe wynagrodzenia, które wypłacane są urzędnikom państwowym z funduszów związków samorządowych za czynności niezlecone służbowo przez władzę, a więc pełnione albo z tytułu wyraźnego przepisu ustawy, albo z mocy dobrowolnej umowy zawartej pomiędzy urzędnikiem państwowym a związkiem samorządowym (zajęcie uboczne za zgodą władzy służbowej), jak np. dodatkowe wynagrodzenie wypłacane Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych i ich zastępcom na podstawie art. 59 ustawy samorządowej, dodatkowe wynagrodzenia wypłacane z funduszów związków samorządowych lekarzom powiatowym, powiatowym lekarzom weterynarji, architektom powiatowym za czynności spełniane dla związków samorządowych za zgodą władzy służbowej, lecz nie na jej zlecenie;

2) dodatkowe wynagrodzenia, podpadające pod cytowane wyżej uchwały Rady Ministrów, należy wpłacać w sumach brutto, potrąceń zaś dokonywa urząd zarządzający wypłatę uposażenia danemu urzędnikowi;

3) sposób wypłaty dodatkowych wynagrodzeń urzędnikom państwowym z funduszów związków samorządowych normują pisma okólne Ministerstwa Skarbu z dnia 31 marca r. b. Nr. D. III. 2563/1/36 i z dnia 8 kwietnia r. b. Nr. D. III. 3646/4/36 podane do wiadomości pismem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16.IV.1936 r. Nr. GB. 13/76-30.

ZA DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) Podwiński
NACZELNIK WYDZIAŁU

129.

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 czerwca 1936 r.

o zahamowaniu napływu bezrobotnych do Gdyni.

(SG. 60-8-1)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Stały rozwój miasta i portu Gdyni wywołuje napływ bezrobotnych ze wszystkich dziel-

nic kraju, przybywających do Gdyni w mniemaniu, że zdobędą pracę i środki utrzymania.

Pojemność jednak rynku pracy w Gdyni jest ograniczona i nie może nawet objąć w całości już istniejącej podaży rąk roboczych.

Taki stan rzeczy powoduje, że niezamożni przybysze stają się w końcu ciężarem miejscowej opieki społecznej, już i tak przeciążonej koniecznością niesienia pomocy dużej liczbie bezrobotnych, rekrutujących się z pośród stałych mieszkańców miasta.

Z wymienionych względów zachodzi potrzeba zahamowania napływu bezrobotnych do Gdyni.

W związku z tem proszę o wydanie odpowiednich zarządzeń w kierunku informowania osób, noszących się z zamiarem wyjazdu do Gdyni po pracę, że wyjazd ich jest bezcelowy, gdyż pracy najprawdopodobniej nie otrzymają a narażą się jedynie na niepotrzebne straty materjalne.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

130.

PISMO OKÓLNE

z dnia 25 czerwca 1936 r.

o przyjmowaniu kobiet do służby w dziele Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

(Nr. Pers. 105-7)

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Na skutek prośby przedstawicielek organizacyj kobiecych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że przewidziane w p. 3 okólnika Nr. 50 z dn. 17 czerwca 1936 r. o polityce i gospodarce personalnej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 17 poz. 117) wykazywanie się odbyciem służby wojskowej lub pracą niepodległościową nie obowiązuje w stosunku do kobiet, kandydatek do służby.

(—) inż. Kucharski
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO.

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 19 czerwca Nr. 46 Rok 1936

Poz. 337. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1936 r. w sprawie wykonania art. 5 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego.

Na podstawie art. 5 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 8) zarządzam co następuje:

§ 1. Używane w dalszych przepisach rozporządzenia niniejszego:

1) wyraz „ustawa" oznacza ustawę z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 396) w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 855),

2) wyraz „ubezpieczalnia" oznacza ubezpieczalnię społeczną.

§ 2. Osoby, wskazane w art. 1 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 8), którym na podstawie tego dekretu przyznano zaopatrzenie, mają prawo do ubezpieczenia własnym kosztem siebie i członków swojej rodziny na wypadek choroby i macierzyństwa (art. 1 pkt. 1) ustawy).

§ 3. (1) Kto pragnie przystąpić do ubezpieczenia, określonego rozporządzeniem niniejszem, powinien przedłożyć ubezpieczalni, właściwej ze względu na stałe miejsce zamieszkania, pisemne zgłoszenie do ubezpieczenia z podaniem członków rodziny, uprawnionych w myśl § 9 ust. (2) do świadczeń.

(2) Do zgłoszenia należy dołączyć dowód, stwierdzający przyznanie zaopatrzenia oraz jego wysokość.

§ 4. (1) Wysokość składki za ubezpieczenie wynosi 4% przyznanego zaopatrzenia, nie mniej jednak niż 1 zł miesięcznie.

(2) Wdowie i sierotom, ubezpieczonym na podstawie rozporządzenia niniejszego, zamieszkałym we wspólnem gospodarstwie domowem, składkę oblicza się od łącznej kwoty ich zaopatrzenia.

§ 5. Składki należy wpłacać do właściwej ubezpieczalni za każdy miesiąc zgóry, najpóźniej do dnia 10 każdego miesiąca.

§ 6. Ubezpieczenie rozpoczyna się od dnia wpłacenia pierwszej składki, którą uiszcza się po

otrzymaniu zawiadomienia ubezpieczalni o przyjęciu do ubezpieczenia.

§ 7. Ubezpieczenie gaśnie:

1) wskutek śmierci pobierającego zaopatrzenie z końcem tego miesiąca, w którym nastąpiła śmierć,

2) wskutek zgaśnięcia lub zawieszenia prawa do zaopatrzenia — z końcem tego miesiąca, w którym nastąpiło zgaśnięcie lub zawieszenie,

3) wskutek pisemnego oświadczenia o wystąpieniu z ubezpieczenia — z końcem tego miesiąca, w którym złożone zostało oświadczenie,

4) w razie zalegania ze składkami za 1 miesiąc — z końcem tego miesiąca, za który nie opłacono składek.

§ 8. W razie choroby lub połogu ubezpieczeni mają prawo do pomocy leczniczej lub położniczej w zakresie art. 95 ust. (1) pkt. 1) oraz art. 105 ust. (1) pkt. 1) ustawy.

§ 9. (1) Członkom rodziny ubezpieczonego, ubezpieczalnia udziela świadczeń w zakresie art. 110 ustawy z wyjątkiem ust. (1) pkt. 3) i 4) oraz ust. (2).

(2) Świadczenia, wymienione w ust. (1), udzielane są żonie (lub niezdolnemu do zarobkowania mężowi), o ile nie posiada własnych dochodów, dzieciom ślubnym, uprawnionym (legitymowanym), przysposobionym (przybranym) i nieślubnym w wieku do lat 16, jeżeli:

1) zamieszkują we wspólnem gospodarstwie domowem z ubezpieczonym,

2) są wyłącznie i całkowicie przez niego utrzymywane,

3) nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia,

4) zostali zgłoszeni do ubezpieczenia przez ubezpieczonego, jako członkowie rodziny.

§ 10. Osoby, wymienione w §§ 8 i 9, mogą korzystać z leczenia szpitalnego tylko na zlecenie ubezpieczalni; leczenie szpitalne przeprowadza się w najniższej klasie.

§ 11. Prawo do świadczeń, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, powstaje po upływie miesiąca przebycia w ubezpieczeniu.

§ 12. Gdy ubezpieczony w myśl rozporządzenia niniejszego zmienia miejsce zamieszkania, ma prawo przeniesienia swego ubezpieczenia bez przerwy do ubezpieczalni nowego stałego miejsca zamieszkania.

§ 13. (1) Postanowienie ustawy oraz statutu właściwej ubezpieczalni i rozporządzeń, wydanych w wykonaniu ustawy, a odnoszące się do obowiązkowo ubezpieczonych, mają odpowiednie zastosowanie do ubezpieczonych w myśl rozporządzenia niniejszego, jeżeli prawa ich i obowiązki nie zostały odmiennie uregulowane w tem rozporządzeniu

(2) Przepisy art. 28 i art. 117 ustawy nie odnoszą się do ubezpieczonych w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 338. Rozporządzenie Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16 czerwca 1936 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranice i do Wolnego Miasta Gdańska.

Poz. 339. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1936 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

z 25 czerwca Nr. 47 Rok 1936

Poz. 340. Protokół międzynarodowy, podpisany w Genewie dnia 14 września 1929 r., dotyczący rewizji Statutu Stałego Trybunału Sprawiedliwości Międzynarodowej.

Poz. 341. Oświadczenie rządowe z dnia 25 maja 1936 r. w sprawie ratyfikacji przez Polskę i inne państwa protokółu z dnia 14 września 1929 r., dotyczącego rewizji Statutu Stałego Trybunału Sprawiedliwości Międzynarodowej.

Poz. 342. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 maja 1936 r. o klasyfikacji gruntów, stanowiących własność Państwa.

Na podstawie art. 5 ust. 1 i 12 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządzam co następuje:

§ 1. Grunty, stanowiące własność Państwa, z wyłączeniem gruntów pozostających pod zarządem Administracji Lasów Państwowych, a objętych planami urządzenia gospodarstwa leśnego, podlegają klasyfikacji dla podatku gruntowego według przepisów rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Klasyfikację gruntów państwowych winno poprzedzać przygotowanie materjałów pomiarowych. W tym celu wojewódzka komisja klasyfikacyjna przed przystąpieniem do czynności klasyfikacyjnych zwróci się w razie potrzeby do władzy państwowej, pod której zarządem znajdują się podlegające sklasyfikowaniu grunty, z żądaniem dostarczenia planów w celu wykorzystania ich przy klasyfikacji względnie sporządzenia z nich odrysów.

Jeżeli plany wskazane w ustępie poprzedzającym nie mogą być wypożyczone poza lokal urzędu właściwej władzy, wojewódzka komisja klasyfikacyjna deleguje do tego urzędu swego technika lub rysownika w celu sporządzenia z tych planów odrysów.

§ 3. Otrzymane na grunty państwowe plany lub odrysy z nich winny być przed klasyfikacją

sprawdzone na gruncie co do ich zgodności ze stanem faktycznym. W razie braku planów wojewódzka komisja klasyfikacyjna dokona pomiaru gruntów państwowych i sporządzi odpowiednie plany. Sprawdzenia istniejących planów lub nowego pomiaru gruntów państwowych dokona mierniczy, delegowany przez właściwą wojewódzką komisję klasyfikacyjną.

§ 4. O terminie przybycia mierniczego na teren gruntów państwowych dla przeprowadzenia prac pomiarowych wojewódzka komisja klasyfikacyjna powiadomi na 14 dni przedtem właściwą władzę w celu wydelegowania przedstawiciela tej władzy na grunt do wskazania mierniczemu granic, oraz udzielenia informacyj niezbędnych do sporządzenia planu.

§ 5. Po przygotowaniu materjałów pomiarowych na podlegające sklasyfikowaniu grunty państwowe wojewódzka komisja klasyfikacyjna powiadomi o terminie rozpoczęcia na tych gruntach czynności klasyfikacyjnych właściwą władzę państwową, która o ile uzna to za potrzebne, deleguje do tych czynności swego przedstawiciela. Wskazane zawiadomienie winno być wysłane przez wojewódzką komisję klasyfikacyjną co najmniej na dni 14 przed rozpoczęciem klasyfikacji na gruncie. Niestawienie się przedstawiciela odnośnej władzy do czynności klasyfikacyjnych na gruncie nie wstrzymuje wykonania tych czynności.

§ 6. Władza, mająca w swej administracji grunty państwowe, podlegające klasyfikacji, wyda zarządzenia, zmierzające do umożliwienia przeprowadzenia prac na gruncie mierniczemu i klasyfikatorowi oraz dostarczy im świadczeń w naturze zgodnie z § 62 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1935 r. w sprawie wykonania ustawy o klasyfikacji gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 340).

Jeżeli wskazana władza nie uczyni zadość w całości lub w części obowiązkowi tych świadczeń, to wojewódzka komisja klasyfikacyjna pokryje zastępczo koszty za wykonanie tych świadczeń, które to koszty podlegać będą zwrotowi przez właściwą władzę.

§ 7. Klasyfikator wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej, przeprowadzający klasyfikację gruntów państwowych, sporządza w wyniku swych czynności protokół i plan klasyfikacyjny, które podpisuje delegat właściwej władzy, jeżeli był obecny przy czynnościach klasyfikacyjnych na gruncie. Zastrzeżenia tego delegata w sprawie dokonanej klasyfikacji gruntów państwowych, których klasyfikator wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej nie uwzględnił, należy wnieść do protokółu klasyfikacyjnego.

§ 8. O dniu wyznaczenia posiedzenia wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej dla rozpatrzenia klasyfikacji gruntów państwowych, przewodniczący powiadomi właściwą władzę co najmniej na 7 dni przed posiedzeniem w celu umożliwienia tej władzy delegowania na posiedzenie swego przedstawiciela.

Nieprzybycie na posiedzenie komisji przedstawiciela właściwej władzy państwowej nie wstrzymuje czynności komisji.

§ 9. Wojewódzka komisja klasyfikacyjna po zapoznaniu się z operatem klasyfikacyjnym odnośnych gruntów państwowych i ewentualnie z zastrzeżeniami w sprawie klasyfikacji, zgłoszonemi przez delegata właściwej władzy, wyda orzeczenie o klasyfikacji gruntów państwowych.

§ 10. Wojewódzka komisja klasyfikacyjna po wydaniu orzeczenia w sprawie klasyfikacji gruntów państwowych prześle odpis orzeczenia i odrys planu klasyfikacyjnego właściwej władzy państwowej.

§ 11. Jeżeli orzeczenie wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej nie uwzględnia całkowicie lub częściowo zastrzeżeń właściwej władzy państwowej, zgłoszonych przez jej przedstawiciela w sprawie klasyfikacji gruntów państwowych, właściwemu ministrowi służy, w ciągu 30 dni od doręczenia orzeczenia podległej mu władzy, prawo przedstawienia Ministrowi Skarbu tych zastrzeżeń z wnioskiem o uchylenie orzeczenia wojewódzkiej komisji klasyfikacyjnej w drodze nadzoru zgodnie z art. 6 ustawy o klasyfikacji grutów dla podatku gruntowego.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 343. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 maja 1936 r. o klasyfikacji gruntów, pozostających pod zarządem Administracji Lasów Państwowych, a objętych planem urządzenia gospodarstwa leśnego.

Poz. 344. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 czerwca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o zmianie podziału dodatków komunalnych do podatku gruntowego pomiędzy poszczególne rodzaje związków samorządowych.

Na podstawie art. 3 i 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544) i w związku z art. 22 ust. 2) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) w brzmieniu art. 4 pkt. 2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15) zarządzam co następuje:

§ 1. Z dozwolonego ustawą z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) najwyższego łącznego obciążenia gruntów dodatkami komunalnemi do podatku gruntowego korzystać mogą:

A) na obszarze gmin wiejskich:

1) w województwach centralnych, wschodnich i południowych — gminy wiejskie do wysokości 42%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 52%,

2) w województwach poznańskiem i pomorskiem — gminy wiejskie do wysokości 45%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 55%;

B) na obszarze miast niewydzielonych:

1) w województwach centralnych, wschodnich i południowych — miasta do wysokości 72%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 22%,

2) w województwach poznańskiem i pomorskiem — miasta do wysokości 75%, powiatowe związki samorządowe do wysokości 25%;

C) na obszarze miast wydzielonych:

1) w województwach centralnych, wschodnich i południowych — miasta do wysokości 94%,

2) w województwach poznańskiem i pomorskiem — miasta do wysokości 100%

§ 2. Samorząd wojewódzki otrzymuje 5% wpływów związków samorządowych z dodatków komunalnych do państwowego podatku gruntowego.

§ 3. (1) Wydzielone na podstawie art. 3 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544) 6% dla izb rolniczych z dodatków komunalnych do podatku gruntowego stanowi 6% dozwolonego w art. 14 ustępie pierwszym ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) najwyższego łącznego obciążenia gruntów dodatkami komunalnemi do podatku gruntowego.

(2) Wymienione w ust. (1) 6% dla izb rolniczych zastępuje przewidziane w art. 50 pkt. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 2, poz. 16) 50% kwot, uzyskiwanych z obciążeń gruntów dodatkiem samorządowym do państwowego podatku gruntowego na rzecz samorządu wojewódzkiego.

(3) Postanowienie art. 3 ust. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544) nie ma zastosowania do izb rolniczych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Poz. 345. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 czerwca 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 31 lipca 1935 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu.

Poz. 346. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 czerwca 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 1936 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 16 czerwca Nr. 138 Rok 1936

Poz. 249. Ogłoszenie Generalnego Komisarza Wyborczego o przyznaniu mandatu senatora.

z 17 czerwca Nr. 139 Rok 1936

Poz. 250. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 5 czerwca 1936 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 29 kwietnia 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich zakładów szklarskich na terenie miasta Wielkiej Gdyni.

z 18 czerwca Nr. 140 Rok 1936

Poz. 251. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 4 czerwca 1936 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 17 kwietnia 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych na obszarze powiatu szamotulskiego w województwie poznańskiem.

z 19 czerwca Nr. 141 Rok 1936

Poz. 252. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 253. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 czerwca 1936 r. w sprawie ustalenia listy towarów, przy których wywozie z Polski do W. M. Gdańska są wymagane zaświadczenia walutowe, oraz w sprawie zmiany zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r.

z 20 czerwca Nr. 142 Rok 1936

Poz. 254. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 4 czerwca 1936 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 23 kwietnia 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich przedsiębiorstw malarskich w Toruniu.

z 22 czerwca Nr. 143 Rok 1936

Poz. 255. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 12 czerwca 1936 r. L. D. IV. 9556/1/36 w sprawie złożenia przez Automobilklub Polski w Warszawie gwarancji za należności celne i inne od samochodów i motocykli, wprowadzanych do polskiego obszaru celnego na podstawie tryptyków i książeczek z przepustkami granicznemi.

z 23 czerwca Nr. 144 Rok 1936

Poz. 256. Zarządzenie Komisarza Demobilizacyjnego dla obszaru woj. pomorskiego, miasta i powiatu Bydgoszcz, miasta i powiatu Inowrocław oraz powiatów: szubińskiego i wyrzyskiego z dnia 12 czerwca 1936 r. o nadaniu mocy obowiązującej orzeczeniu Komisji Pojednawczo-Rozjemczej w Gdyni z dnia 22, 25, 27 i 28 maja oraz 6 czerwca 1936 r. o warunkach pracy i płacy w przemyśle budowlanym na terenie miasta wielkiej Gdyni.

z 24 czerwca Nr. 145 Rok 1936

Poz. 257. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 czerwca 1936 r. w sprawie opłat na rzecz Kasy Bratniej Zagłębia Dąbrowskiego w III kwartale 1936 r.

z 25 czerwca Nr. 146 Rok 1936

Poz. 258. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 17 czerwca 1936 r., ustalające dalszą listę agentów dewizowych, uprawnionych do handlu zagranicznemi środkami platniczemi.

III. Inne wydawnictwa.

Pismo okólne Ministra Komunikacji z dnia 2 czerwca 1936 r. Nr. DR-129-26 w sprawie wykonania rozporządzenia o używaniu rowerów na drogach publicznych.

Do

Wszystkich Panów Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i do Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W Nr. 42 Dziennika Ustaw R. P. ukazało się rozporządzenie Ministrów: Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 maja 1936 r. o używaniu rowerów na drogach publicznych, które weszło w życie z dniem 1 czerwca b. r.

W związku z tem przesyłam w załączeniu szczegółową instrukcję dla Zarządów gmin do tego rozporządzenia, wydaną w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych oraz wskazówki dla Urzędów Wojewódzkich, opracowane również w porozumieniu z tem Ministerstwem.

Ponieważ rozporządzenie już weszło w życie przeto proszę Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu) o jaknajszybsze rozesłanie instrukcji Zarządom gmin wiejskich i miejskich za pośrednictwem Starostw (w Warszawie bezpośrednio Zarządowi Miejskiemu), co się zaś tyczy instrukcyj dla Starostw, to proszę o zarządzenie, aby Urzędy Wojewódzkie opracowały je we własnym zakresie na podstawie nadesłanych wyjaśnień i rozesłały, gdy może to nastąpić w terminie nieco późniejszym. Instrukcja dla Zarządów gmin będzie ogłoszona w Dzienniku Urzędowym M. K., gdzie również pojawi się zarządzenie ustalające kształt, barwę i wymiary tabliczek rowerowych na pierwszy okres rejestracyjny, system ich numeracji i stały rozdzielnik tabliczek między województwa.

(—) Inż. J. Piasecki
PODSEKRETARZ STANU

Załącznik do Nr. DR-129/26.

INSTRUKCJA

dla Zarządów gmin do rozporządzenia Ministrów: Komunikacji i Spraw Wewnętrznych o używaniu rowerów na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 42 poz. 312) wydana przez Ministerstwo Komunikacji w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

1. Wydawanie tabliczek rowerowych.

W związku z postanowieniami § 1 ustęp (4) rozporządzenia urzędnicy Zarządów gmin, wydający tabliczki rowerowe, powinni przed wydaniem tabliczki wpisać rower do księgi rejestracyjnej rowerów, notując podane przez posiadacza roweru jego nazwisko, imię oraz miejsce zamieszkania. W wypadkach wątpliwych urzędnik, wydający tabliczki rowerowe, może zażądać przy rejestracji roweru przedstawienia dowodu, stwierdzającego tożsamość osoby posiadacza roweru i miejsce jego zamieszkania, a ze względu na postanowienia § 1 ustęp (2) rozporządzenia również jego wiek.

Przy rejestracji rowerów z silnikami pomocniczemi należy żądać przedstawienia zaświadczenia wytwórni lub miejsca sprzedaży, stwierdzającego, że pojemność skokowa silnika nie przekracza 100 cm^3.

Tabliczki rowerowe powinny być wydawane w kolejności wzrastania serji i numerów tabliczek i w tym też porządku rowery powinny być wpisywane do księgi rejestracyjnej rowerów. Jeżeli np. Zarząd gminy otrzyma ze Starostwa tabliczki z numerami od 05.000 do 05.050 w 20 serjach, które są oznaczone literami: A, B, C, D, E, H, J, K, L, M, N, P, R, S, T, U, W, Z, X i Y, umieszczonemi na tabliczkach przed numerami, to najpierw należy wydawać tabliczki serji A, począwszy od numeru 05.000 do 05.050, następnie serji B, od numeru 05.000 do 05.050 i t. d.

Rowery mogą być rejestrowane również na osoby prawne (firmy, instytucje i t. p.), w tym wypadku w rubryce 3-ciej księgi rejestracyjnej rowerów, wpisuje się nazwę osoby prawnej, w rubryce zaś 4-ej jej siedzibę.

Przy wydawaniu tabliczek rowerowych należy pouczyć posiadaczy rowerów, najlepiej przez wywieszenie w miejscu wydawania tabliczek odpowiedniego ogłoszenia, że rower jest zapisany w księdze rejestracyjnej rowerów na nazwisko i imię posiadacza pod numerem wydanej tabliczki, a więc we własnym swym interesie nie powinien on sprzedawać roweru z tabliczką, zaś w razie zagubienia lub kradzieży tabliczki, względnie roweru z tabliczką, powinien zgłosić się do Zarządu gminy o skreślenie roweru, zapisanego na jego nazwisko, z księgi rejestracyjnej rowerów,

gdzie figuruje on pod numerem tabliczki zagubionej lub skradzionej.

Osoby prawne (firmy, instytucje i t. p.), na które rowery zostały zarejestrowane, należy uprzedzić, że powinny one w ten sposób dysponować swemi rowerami, aby na żądanie władz mogły wskazać, kto w danej chwili używał ich rowerów na drogach publicznych.

W razie zagubienia lub kradzieży tabliczki nową tabliczkę wydaje się posiadaczowi roweru na ogólnych zasadach po skreśleniu roweru z księgi rejestracyjnej, gdzie figuruje on pod numerem tabliczki zagubionej, lub skradzionej oraz po zapisaniu roweru do księgi rejestracyjnej pod numerem nowej tabliczki i uiszczeniu przez posiadacza roweru normalnej opłaty z § 3 ustęp (1) rozporządzenia.

Przypadająca na rzecz gminy część opłaty przewidziana w § 3 ustęp (3) rozporządzenia, stanowi opłatę administracyjną za wszelkie czynności, związane z rejestracją rowerów (art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884)). W związku z tem żadne inne opłaty poza przewidzianemi w § 3 rozporządzenia nie mogą być pobierane.

2. Księga rejestracyjna rowerów.

Przewidziana w § 1 ustęp (4) rozporządzenia księga rejestracyjna rowerów powinna się składać z rubryk następujących:

Serja i numer wykupionej tabliczki rowerowej	Data wykupienia tabliczki rowerowej	Nazwisko i imię posiadacza roweru	Miejsce zamieszkania posiadacza roweru (miejscowość, ulica i nr. domu)	Wysokość pobranej opłaty w zł. wzgl. podstawa zwolnienia od tej opłaty
1	2	3	4	5
A — 05,000	1.X.1936	Baraki Marcin	Warszawa, ul. Piękna Nr. 8	4.—
A — 05,001	4.X.1936	Miezkowski Stanisław	Warszawa, ul. Hoża Nr. 5	Pow. Zarząd drog. w Warszawie z dn. 25.IX.1936 r. Nr. 138/36

W rubryce 5 wpisuje się bądź wysokość pobranej opłaty, bądź też w razie zwolnienia od opłaty na zasadzie § 3) ustęp (2) rozporządzenia wpisuje się, jak wskazano we wzorze, nazwę urzędu oraz numer i datę jego pisma, stwierdzającego, że posiadacz roweru używa go do celów służbowych. Pismo to należy przechować w aktach.

Rubryki księgi należy wypełniać czytelnie czarnym atramentem; w razie zaś konieczności skreślenia roweru z księgi rejestracyjnej należy skreślenia dokonać czerwonym atramentem, zapisując jednocześnie powód i datę skreślenia.

Na każdy okres rejestracyjny zakłada się nową księgę rejestracyjną rowerów. Po zakończeniu okresu rejestracyjnego należy księgę rejestracyjną, jeśli została całkowicie zużyta, przechować w archiwum Zarządu gminy przez okres lat pięciu wraz z pismami urzędów, na których podstawie zwolniono od opłat posiadaczy rowerów, używających ich do celów służbowych.

Jeśli księga rejestracyjna rowerów nie została całkowicie zużyta w okresie rejestracyjnym i pozostała w niej dostateczna ilość stron na zarejestrowanie rowerów w okresie następnym, można księgę rejestracyjną na ten okres założyć również w księdze dotychczasowej, oddzielając zapisy obu okresów przez pozostawienie przynajmniej jednej czystej kartki, na której należy wypisać lata kalendarzowe nowego okresu rejestracyjnego.

3. Przekazywanie opłat na P. F. D. i sprawozdania.

Numer konta w P. K. O., na które będą przekazywane części opłat za tabliczki rowerowe, przypadające na rzecz P. F. D. na zasadzie § 3 ustęp (3) rozporządzenia, wskaże Zarządom gmin właściwy Urząd Wojewódzki (w Warszawie Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę). Przy przekazywaniu opłat na konto P. F. D. w P. K. O. należy na odwrocie przekazu podać krótką wzmiankę, że przekazywana suma pochodzi z opłat rowerowych oraz wskazać ilość wydanych tabliczek za opłatą i bezpłatnie w ciągu miesiąca poprzedniego, za który przekazuje się pieniądze. Zebrane pieniądze należy wpłacić na konto czekowe P. K. O. po potrąceniu opłaty, pobranej przez urząd pocztowy.

Do dnia 15 stycznia każdego roku Zarządy gmin będą nadsyłać właściwym Starostwom (w Warszawie Komisarjatowi Rządu na m. st. Warszawę) sprawozdania w 2 egzemplarzach, obejmujące okres od dnia 1.I. do dnia 31.XII. roku poprzedniego i podające:

a) ilość zarejestrowanych rowerów na początku okresu sprawozdawczego,

b) ilość wydanych tabliczek rowerowych w okresie sprawozdawczym: 1) za opłatą i 2) bezpłatnie,

c) ilość rowerów, skreślonych z księgi rejestracyjnej w okresie sprawozdawczym,

d) ilość rowerów zarejestrowanych w końcu okresu sprawozdawczego,

e) wykaz wpłaconych kwot na konto P. F. D. w P. K. O. w okresie sprawozdawczym.

Pierwsze sprawozdanie będzie złożone do dnia 15 stycznia 1937 r. i obejmie okres od dnia 1 czerwca do dnia 31 grudnia b. r. W sprawozdaniu tem nie należy podawać danych z punktu a).

4. Dostarczanie, przechowywanie, zamawianie i zwrot tabliczek rowerowych.

Zarządy gmin otrzymują tabliczki od właściwych starostw, wyjątek stanowi m. st. Warszawa, gdzie tabliczek dostarcza Zarządowi Miejskiemu Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę.

Dostarczone tabliczki należy przechowywać pod zamknięciem, klucz od którego powinien być oddany do rąk odpowiedzialnego urzędnika.

Jeżeli Zarząd gminy stwierdzi, że nadesłane tabliczki rowerowe są na wyczerpaniu, winien zawiadomić o tem właściwe Starostwo (w Warszawie Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę) i prosić o nadesłanie nowego zapasu tabliczek. Zawiadomienia powinny być wysłane dostatecznie wcześnie, aby w razie jeśli zapasy tabliczek w Starostwach są niedostateczne, Urzędy Wojewódzkie mogły obstalować je w wytwórniach i dostarczyć gminom za pośrednictwem Starostw przed ostatecznem wyczerpaniem zapasów.

Po zakończeniu okresu rejestracyjnego Zarządy gmin prześlą pozostałe tabliczki rowerowe do Starostw (w Warszawie do Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę) wraz ze sprawozdaniami, o których mowa w punkcie 3 niniejszej instrukcji i które wówczas należy uzupełnić, podając ilość zwracanych tabliczek.

5. Zaświadczenia o rejestracji rowerów.

Wzór zaświadczenia o rejestracji rowerów, o którym mowa w § 6 ustęp (4) rozporządzenia i które Zarządy gmin będą wydawały zamiast tabliczek rowerowych od dnia wejścia w życie rozporządzenia do dnia 15 września b. r. osobom rejestrującym w tym okresie rowery i nieposiadającym kart rowerowych, wydanych w 1935 lub 1936 r., ustala się jak następuje:

Zaświadczenie o rejestracji roweru.

(wydane na podstawie § 6 ustęp (4) rozporządzenia Ministrów: Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 maja 1936 r. o używaniu rowerów na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 312).

Zarząd gminy (miejski) . . . .
niniejszem zaświadcza, że Pan(i) . . . . . .
. . . ., zamieszkały w . . . . . .
zarejestrował rower dnia . . . .
1936 roku i uiścił opłatę w kwocie 4 zł (został zwolniony od opłaty ze względu na używanie roweru do celów służbowych).

Zaświadczenie niniejsze upoważnia do używania zarejestrowanego roweru na drogach publicznych do dnia 1 listopada 1936 r. i do tego terminu będzie wymienione bezpłatnie na tabliczkę rowerową.

Pieczęć Zarządu gminy:

Podpis wystawiającego:

Przed wydaniem zaświadczenia o rejestracji roweru, rower wpisuje się do księgi rejestracyjnej, nie wypełniając jej 1-ej rubryki, do której wpisuje się serję i numer wydanej tabliczki przy wymianie zaświadczenia na tabliczkę.

Dla osób, które otrzymały zaświadczenia o rejestracji rowerów i których rowery zostały wciągnięte do księgi rejestracyjnej, należy zarezerwować tabliczki rowerowe pierwszej lub pierwszych seryj z najniższemi numerami, aby zachować zasadę wpisywania rowerów do księgi rejestracyjnej w kolejności wzrastania serji i numerów tabliczek.

Kwoty, pobrane przy wydawaniu zaświadczeń i przypadające na rzecz P. F. D., należy przekazać na właściwe konto tego Funduszu dopiero po wymienieniu zaświadczeń na tabliczki rowerowe.

Warszawa, dnia 2 czerwca 1936 r.

(—) Inż. J. Piasecki
PODSEKRETARZ STANU

WSKAZÓWKI

dla Urzędów Wojewódzkich (Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę) w związku z rozporządzeniem Ministrów: Komunikacji i Spraw Wewnętrznych w sprawie używania rowerów na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 312).

Tabliczki rowerowe zostały ustalone przez Ministerstwo Komunikacji na pierwszy okres rejestracyjny, jak wskazuje rysunek załącznik Nr. 1. Tło tabliczki jasno-żółte, cyfry i litery-czarne. Cyfry lat ważności tabliczki będą bądź malowane na czarno, bądź utrzymane w kolorze tła w zależności od cen za każdy z tych typów tabliczek, jakie postawią firmy, biorące udział w przetargu.

Po rozstrzygnięciu przetargu na dostawę tabliczek rowerowych i zawarciu umów, będą przesłane Urzędom Wojewódzkim (Komisarjatowi Rządu) ich odpisy oraz warunki techniczne dostawy, następnie zaś Ministerstwo Komunikacji prześle dostarczone przez firmy wzory tabliczek. Odbioru tabliczek dokonają bowiem Urzędy Wojewódzkie (Komisarjat Rządu), którym firmy dostarczą tabliczki do wskazanych przez Urzędy Wojewódzkie (Komisarjat Rządu) magazynów.

Numeracja tabliczek rowerowych została przez Ministerstwo Komunikacji przyjęta odmiennie niż dla tablic samochodowych, a to wskutek tego, że w niektórych województwach kursuje ponad 100.000 rowerów i przyjęcie dotychczasowej numeracji samochodowej wymagałoby przy dostatecznie czytelnych napisach dużego zwiększenia wymiarów tabliczek. Każda tabliczka została oznaczoną jedną literą z pośród 20 liter A,

B, C, D, E, H, J, K, L, M, N, P, R, S, T, U, W, Z, X i Y, co wskazuje serje tabliczki oraz pięciocyfrowym numerem, począwszy od 01.000 do 99.999. W załączniku Nr. 2 podany jest stały rozdzielnik tabliczek rowerowych oraz rozdzielnik tabliczek zamówionych dla poszczególnych Województw (m. st. Warszawy) na lata 1936 i 1937. Tabliczki Min. Kom. zamawia z zapasem nie niższym w żadnym wypadku od 15 — 20% w stosunku do ilości rowerów, które podały Urzędy Wojewódzkie (Komisarjat Rządu) na początku roku bieżącego, dla tych zaś Urzędów Wojewódzkich, które zaznaczyły w sprawozdaniach, że podana ilość rowerów jest mniejsza od rzeczywistej, zapas znacznie zwiększono.

Urzędy Wojewódzkie dokonają podziału zamówionych tabliczek między poszczególne Starostwa stosownie do ilości rowerów w powiatach z procentowym zapasem zbliżonym do tego, jaki został przyznany przez Ministerstwo dla Województwa. Podział ten należy uskutecznić w ten sposób, aby poszczególne powiaty otrzymały osobną grupę numerów we wszystkich 20 serjach, a więc np.: 1-szy powiat województwa białostockiego numery od 06.000 do 06.039 w 20 serjach, 2-gi powiat tegoż województwa numery od 06.040 do 06.090 w 20 serjach i t. d.

Rozdzielnik tabliczek pomiędzy powiaty (łącznie z rozdzielnikiem pomiędzy województwa) należy przesłać w jaknajkrótszym czasie Starostwom dla dokonania rozdziału tabliczek między poszczególne gminy wiejskie i miejskie w sposób, jaki Urzędy Wojewódzkie uznają za wskazany, a więc bądź analogicznie do podziału między powiaty, bądź też w obrębie poszczególnych seryj. Urzędy Wojewódzkie powinny przesłać rozdzielnik Starostwom najpóźniej do 20 czerwca b. r., aby pozostawić im dostateczny okres czasu na przeprowadzenie podziału pomiędzy gminy, co może natrafić na pewne trudności ze względu na to, że dotąd rejestracja rowerów w gminach wiejskich nie była przeprowadzana.

Przy uskutecznianiu podziału tabliczek pomiędzy gminy Starostwa powinny zarezerwować pewną ilość tabliczek z przydzielonych im przez Urzędy Wojewódzkie, jako zapas, który pozostanie w ich przechowaniu. Zapas ten powinien wynosić przynajmniej połowę procentowego zapasu, przyznanego przez Urzędy Wojewódzkie poszczególnym Powiatom.

W Warszawie tabliczki przekazuje Komisarjat Rządu bezpośrednio Zarządowi Miejskiemu, zapas zaś pozostawia u siebie.

Termin dostawy tabliczek do Urzędów Wojewódzkich wyznaczono przy przetargu na dzień 1 września b. r. i do tego terminu powinien być podział tabliczek pomiędzy gminy całkowicie przeprowadzony, aby okres od 1 do 15 września b. r. mogły Urzędy Wojewódzkie i Starostwa wykorzystać całkowicie na rozsyłanie tabliczek według dokonanego uprzednio podziału, a z dniem 15 września b. r. Zarządy gmin mogły przystąpić do wydawania tabliczek posiadaczom rowerów. Wydatki związane z przesyłaniem tabliczek rowerowych należy pokrywać z dz. 4 rozdz. 4 § 5 budżetu Min. Kom. (P. F. D).

Rozdzielnik tabliczek pomiędzy gminy z wymienieniem numerów i serji tabliczek pozostawionych w zapasie, winny przesłać Starostwa Urzędom Wojewódzkim, a pozatem podać do wiadomości (bez wymienienia zapasu) wszystkim Zarządom gmin i Policji Państwowej w obrębie powiatu oraz Powiatowym Zarządom Drogowym, jako organom, upoważnionym do czuwania nad przestrzeganiem przepisów porządkowych na drogach publicznych, przesyłając im jednocześnie odpisy otrzymanych z Województwa stałych rozdzielników tabliczek pomiędzy Województwa i rozdzielników na okres rejestracyjny pomiędzy powiaty w obrębie danego województwa. Ten sam system zawiadamiania należy utrzymać przy podziale tabliczek z pozostawionych w Starostwie zapasów lub przy podziale tabliczek, dodatkowo zamówionych przez Urzędy Wojewódzkie.

W Warszawie Komisarjat Rządu podaje Policji Państwowej do wiadomości stały rozdzielnik tabliczek pomiędzy Województwa.

Jeżeli zapas tabliczek w Starostwie (w Warszawie w Komisarjacie Rządu) ulegnie zmniejszeniu i nadchodzą zgłoszenia od Zarządu gmin o nadesłanie tabliczek, Starostwo winno zwrócić się niezwłocznie do Urzędu Wojewódzkiego, który, obstaluje tabliczki u tej firmy, jaka ich dostarczyła pierwotnie, gdyż w umowach zawartych z firmami na dostawę tabliczek będzie przewidziany obowiązek dostarczania dodatkowych tabliczek przez cały dwuletni okres rejestracyjny. Numery obstalowywanych dodatkowo tabliczek winny następować bezpośrednio po numerach, jakie zostały zamówione dla Województw przy przetargu. O podziale dodatkowych tabliczek między powiaty Urzędy Wojewódzkie zawiadamiają wszystkie Starostwa w obrębie województwa, t. j. nawet te, które przy nowym podziale tabliczek nie otrzymują.

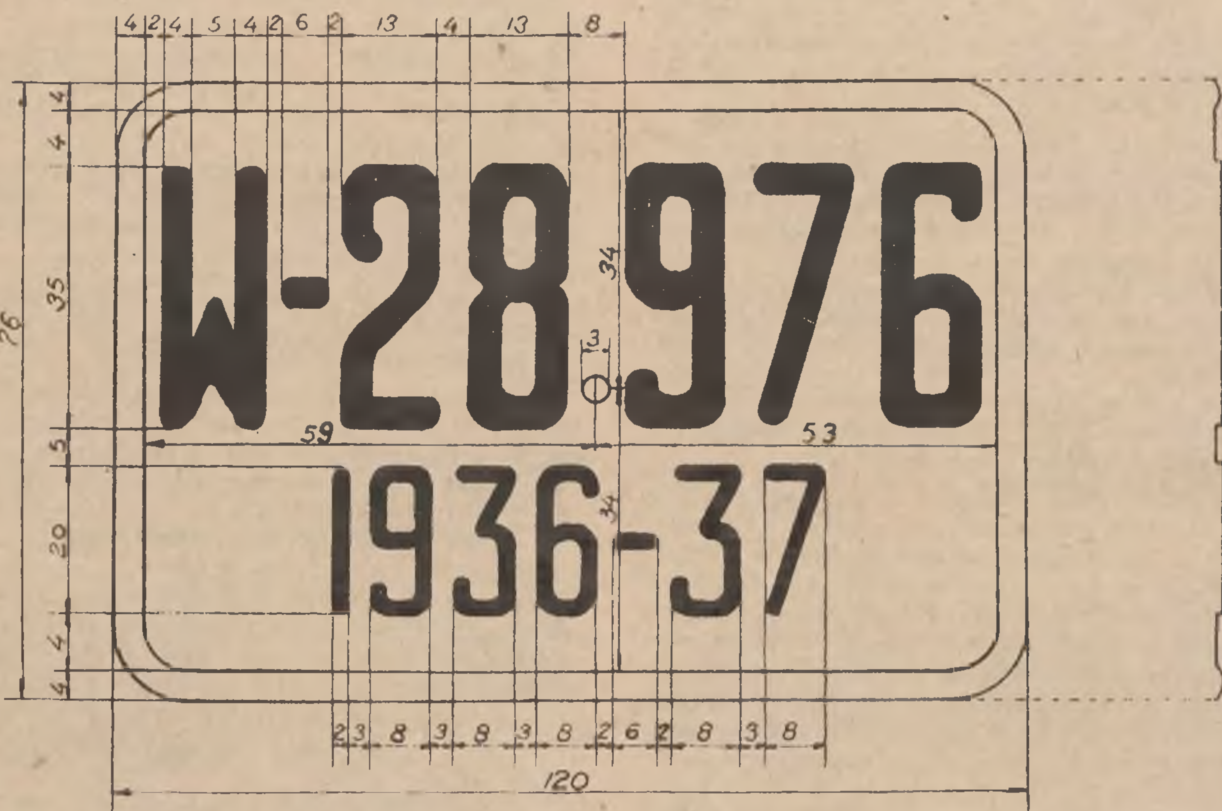
Bardzo duży nacisk powinny położyć Urzędy Wojewódzkie na sprawę kontroli Zarządów gmin co do należytego wykonywania zleconych im czynności w zakresie wydawania tabliczek, oraz co do terminowego przekazywania kwot należnych za tabliczki P. F. D. W celu ułatwienia tej kontroli w instrukcji dla Zarządów gmin (punkt 3) jest przewidziany obowiązek nadsyłania przez Zarządy Gmin do dnia 15 stycznia każdego roku sprawozdań do Starostw, które jeden egzemplarz tych sprawozdań wraz z zestawieniem dla powiatu prześlą Urzędom Wojewódzkim (Wydz. Kom. Bud.), drugi zaś wykorzystają dla kontroli Zarządów gmin. Przy wszelkich inspekcjach Zarządów gmin należy badać, czy rejestracja rowerów jest prowadzona zgodnie z rozporządzeniem o używaniu rowerów na drogach publicznych i wydaną instrukcją do tego rozporządzenia, czy w Zarządach gmin nie są pobierane dodatkowe opłaty poza przewidzianemi w rozporządzeniu, oraz czy kwoty, należne P. F. D., są w terminie przekazywane.

Po zakończeniu okresu rejestracyjnego

i zwrocie do Starostw (w Warszawie do Komisarjatu Rządu) przez Zarządy gmin pozostałych tabliczek należy przeprowadzić obliczenie dla ostatecznego stwierdzenia, czy wszystkie należności P. F. D. z ubiegłego okresu rejestracyjnego zostały przez Zarządy gmin wpłacone. Tablicz_ki zwrócone przez Zarządy gmin Starostwom (w Warszawie Komisarjatowi Rządu) należy po spisaniu protokółu zniszczyć.

Na dzień 1 marca drugiego roku każdego okresu rejestracyjnego Urzędy Wojewódzkie (Komisarjat Rządu) przesyłają do Ministerstwa Komunikacji sprawozdania, podające ilość kursujących rowerów na terenie Województwa według stanu na dzień 31.XII. roku ubiegłego dla zamówienia właściwej ilości tabliczek na nowy okres rejestracyjny.

Załącznik Nr. 1.

Załącznik Nr. 2.

Rozdzielnik tabliczek rowerowych między województwa.

L. p.	WOJEWÓDZTWO	Tabliczki przydzielone na stałe województwom			Tabliczki obstalowane dla województw na 1 okres rejestracyjny, obejmujący lata 1936 — 1937		
		Ilość tabliczek	Numery tabliczek	Serje tabliczek	Ilość tabliczek	Numery tabliczek	Serje tabliczek
1	M. st. Warszawa	100.000	01.000—05.999	A, B, C, D, E, H, J, K, L, M, N, P, R, S, T, U, W, Z, X, Y	16.000	01.000—01.799	A, B, C, D, E, H, J, K, L, M, N, P, R, S, T, U, W, Z, X, Y,
2	Białostockie	60.000	06.000—08.999	„ „ „ „	14.000	06.000—06.699	„ „ „ „
3	Kieleckie	80.000	09.000—12.999	„ „ „ „	26.000	09.000—10.299	„ „ „ „
4	Krakowskie	80.000	13.000—16.999	„ „ „ „	26.000	13.000—14.299	„ „ „ „
5	Lubelskie	80.000	17.000—20.999	„ „ „ „	27.000	17.000—18.349	„ „ „ „
6	Lwowskie	60.000	21.000—23.999	„ „ „ „	17.000	21.000—21.849	„ „ „ „
7	Łódzkie	140.000	24.000—30.999	„ „ „ „	54.000	24.000—26.699	„ „ „ „
8	Nowogródzkie	60.000	31.000—33.999	„ „ „ „	14.000	31.000—31.699	„ „ „ „
9	Poleskie	40.000	34.000—35.999	„ „ „ „	8.000	34.000—34.399	„ „ „ „
10	Pomorskie	240.000	36.000—47.999	„ „ „ „	109.000	36.000—41.449	„ „ „ „
11	Poznańskie	720.000	48.000—83.999	„ „ „ „	329.000	48.000—64.449	„ „ „ „
12	Stanisławowskie	40.000	84.000—85.999	„ „ „ „	7.000	84.000—84.349	„ „ „ „
13	Tarnopolskie	40.000	86.000—87.999	„ „ „ „	5.000	86.000—86.249	„ „ „ „
14	Warszawskie	120.000	88.000—93.999	„ „ „ „	41.000	88.000—90.049	„ „ „ „
15	Wileńskie	60.000	94.000—96.999	„ „ „ „	13.000	94.000—94.649	„ „ „ „
16	Wołyńskie	60.000	97.000—99.999	„ „ „ „	6.000	97.000—97.299	„ „ „ „
	Razem	1.980.000	—	—	712.000	—	—

Wykładnia przepisów o opłatach stemplowych od pism, wiążących się z prawem o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 85 poz. 632) (L. D. V. 23017/5/34).

(Dz. Urz. Min. Skarbu z r. 1934 Nr. 18).

Nr. porządkowy	Art. prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 85 poz. 632)	§ rozp. min. o wykonaniu prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych (Dz. U. R. P. z 1933 Nr. 103 poz. 801)	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41 poz. 413)
1	3		a) Dokument, na mocy którego zostaje ustanowiona kaucja w gotówce lub w papierach pupilarnych, od której złożenia władza uzależniła pozwolenie na urządzanie rozrywek.	0,1% od sumy kaucji	82
			b) Dokument, zawierający gwarancję bankową.	5 zł.	117
			c) Podanie, przy którem zostaje złożony dokument, wymieniony pod a) lub b) . . .	po 50 gr. od każdego załącznika	145 (ustęp drugi)
2	4		a) Podanie o zezwolenie na uruchomienie przedsięwzięcia rozrywkowego	[1]) [3]) 10 zł.	146 (1)
			b) Zezwolenie na uruchomienie.	[2]) 5 zł.	154
3	6		a) Podanie o pozwolenie na przedsięwzięcie rozrywkowe z siedzibą stałą	[1]) [3]) 5 zł.	145
		4	b) Podanie, którem petent na żądanie władzy lub z własnej inicjatywy przedstawia uzupełniające dane lub dowody	[1]) [3]) 5 zł.	145
			c) Pozwolenie na przedsięwzięcie rozrywkowe z siedzibą stałą.	[2]) 40 zł.	156 (p. 5)

1) Podanie, które w myśl niniejszej wykładni podlega opłacie, jest jednak wolne od opłaty w przypadku, gdy zostało wniesione przez: fundacje, zakład lub zrzeszenie, prawnie istniejące i posiadające siedzibę w Polsce, których zadanie stanowi wyłącznie wykonywanie kultu religijnego albo działalność naukowa, oświatowa, dobroczynna lub mająca na celu prowadzenie szpitali lub nieobliczonych na zysk przychodni (art. 144 punkt 1 w związku z art. 16 u. o. s.).

2) Świadectwo urzędowe, które w myśl niniejszej wykładni podlega opłacie, jest wolne od opłaty, o ile zostaje wydane organizacji, wymienionej wyżej w odsyłaczu 1 (art. 160, punkt 3 u. o. s.).

3) Każdy załącznik do podania podlega opłacie w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.). Podanie, przy którem petent (bądź z własnej inicjatywy bądź na wezwanie władzy) jedynie składa załączniki, potrzebne do załatwienia podania, poprzednio wniesionego i które pozatem nie zawiera żadnych wywodów, podlega jedynie opłacie, równającej się iloczynowi z pomnożenia ilości załączników przez 50 gr. (art 145), ustęp drugi).

Nr. porządkowy	Art. prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 85 poz. 632)	§ rozp. min. o wykonaniu prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych (Dz. U. R. P. z 1933 Nr. 103 poz. 801)	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Art. ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41 poz. 413)
4	8		a) Podanie o pozwolenie na przedsięwzięcie rozrywkowe wędrowne	[1]) [3]) 5 zł.	145
		4	b) Podanie, którem petent na żądanie władzy lub z własnej inicjatywy przedstawia uzupełniające dane lub dowody	[1]) [3]) 5 zł.	145
			c) Pozwolenie na przedsięwzięcie rozrywkowe wędrowne:		
			udzielone na obszar jednego powiatu . .	[2]) 5 zł.	§ 185 rozp. min. z dn. 10.X.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99 poz. 842)
			udzielone na obszar jednego województwa.	[2]) 20 zł.	
			udzielone na obszar większy, niż jedno województwo	[2]) 30 zł.	
5	9		Podanie, zawierające zgłoszenie o czasie, miejscu i rodzaju produkcyj przedsięwzięcia wędrownego	wolne od opłaty	art. 22 prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych
6	10		a) Podanie o pozwolenie na przedstawienie teatralne dorywcze	[1]) [3]) 5 zł.	145
		1	b) Zgłoszenie przedsięwzięcia rozrywkowego dorywczowego z wyjątkiem odczytu . . .	[1]) [3]) 5 zł.	145
		1	c) Zgłoszenie odczytu	wolne	142 (p. 21)
		2	d) Podanie, którem petent dostarcza dodatkowych informacyj:		
			co do odczytu	wolne	142 (p. 21)
			co do przedsięwzięcia dorywczego innego rodzaju	[1]) [3]) 5 zł.	145
			e) Pozwolenie na przedstawienie teatralne dorywcze	[2]) 5 zł.	154
	11	8	a) Podanie o aprobatę utworu z tekstem słownym	[1]) [3]) 5 zł.	145
			b) Adnotacja co do aprobaty.	[2]) 5 zł.	154
			c) Adnotacja co do odmowy.	nie podlega opłacie	jako niewymieniona w ustawie o opłatach stemplowych
	12		Zawiadomienie o czasie i miejscu ostatecznej próby produkcji	wolne	art. 22 prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych.

C.
Bibljografja.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

„Polska i Węgry".

Opuściła prasę zbiorowa praca p. t. „Polska i Węgry". — Stosunki polsko-węgierskie w historji, kulturze i gospodarstwie pod redakcją naczelną Karola Huszára — b. Premjera Węgier (428 str. 900 ilustracyj na 180 stronach). Dzieło to ukazało się równolegle w języku węgierskim.

Praca „Polska i Węgry" poświęcona jest wzajemnemu zapoznaniu się obu krajów i ma za swój cel „ukazać współczesnemu Węgrowi i Polakowi datującą od wieków wspólnotę wydarzeń dziejowych, analogję spełnionych przeznaczeń, podobieństwo cech i właściwości obu narodów oraz dzisiejszą rzeczywistość Polski i Węgier".

Bogata treść, wysokie zalety graficzne i znaczenie polityczno-propagandowe wydawnictwa kwalifikują je do nabycia przez instytucje i urzędy administracji publicznej, bibljoteki i placówki kulturalno-oświatowe.

UWAGA. Dzieło „Polska i Węgry" do nabycia: Artur Török — Warszawa, Nowy Świat 62 m. 6, tel. 230-83.

Cena: wydanie luksusowe zł. 100, normalne (różnica w oprawie) zł. 60. Dla urzędników dopuszczalne rozpłaty w ciągu 4 miesięcy.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.